

Postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00

Odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w art. 393 k.p.c., nie stanowi spełnienia obowiązku określonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.

Sędzia SN Lech Walentynowicz

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Joanny S. z udziałem Wandy D., Krystyny P., Zdzisława D., Tadeusza D. i Grzegorza D. o stwierdzenie nabycia spadku, na skutek kasacji wnioskodawczyni i uczestników Krystyny P. i Tadeusza D. od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 20 lipca 2000 r., postanowił odrzucić kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2000 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację wnioskodawczyni Joanny S. oraz uczestników postępowania Krystyny P. i Tadeusza D., złożoną od postanowienia Sądu Rejonowego w Katowicach stwierdzającego nabycie spadku po Ludwiku D. przez uczestnika postępowania Grzegorza D.

W kasacji Joanny S., Krystyny P. i Tadeusza D. zamieszczony został wniosek o zmianę lub uchylenie postanowienia odwoławczego.

Skarżący powołali się na pierwszą podstawę kasacyjną, zarzucając błędną wykładnię art. 949 § 1 oraz art. 958 k.c. i przyjęcie, że podpis widniejący na dokumencie sporządzonym przez spadkodawcę jest podpisem prawidłowym, spełniającym wymóg ważności testamentu, oraz naruszenie art. 962 § 2, art. 948 i 958 k.c. przez błędne przyjęcie warunku jako nieistniejącego i orzeczenie o ważności testamentu nieistniejącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie zapadło po dniu 30 czerwca 2000 r., zatem do wniesienia i rozpoznania kasacji mają zastosowanie przepisy procesowe w wersji nadanej im ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554). Już na tle poprzednio obowiązującego stanu normatywnego (art. 393³ k.p.c.) judykatura odróżniała wymogi formalne kasacji przewidziane dla wszystkich pism procesowych od szczególnych wymagań odnoszących się tylko do tego środka odwoławczego, decydujących o jego charakterze. Niespełnienie tych drugich wymagań (oznaczenia zaskarżonego orzeczenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku kasacyjnego) nie podlegało sanacji i powodowało odrzucenie *a limine* takiej kasacji jako niedopuszczalnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114, z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 96, z dnia 3 kwietnia 1997 r., I PKN 57/97, OSNAPUS 1997, nr 24, poz. 495, z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151). Po nowelizacji, przedstawiona dwoistość wymagań stawianych kasacji znalazła wyraźne potwierdzenie normatywne w art. 393-3 k.p.c. Mianowicie, w paragrafie pierwszym tego przepisu skatalogowane zostały wymagania dotyczące tylko kasacji jako szczególnego środka odwoławczego, z podkreśleniem ich rangi, natomiast paragraf drugi objął wymagania stawiane pismu procesowemu (art. 126-128 k.p.c.), z rygiorem przewidzianym w art. 130 k.p.c.

Z przedstawionych przyczyn nie może być wątpliwości co do tego, że niedomogi przy kreowaniu istotnych cech kasacji, określonych w art. 393³ § 1 k.p.c., nie podlegają uzupełnieniu w trybie art. 130 § 1 k.p.c., a kasacja dotknięta takim nieusuwalnym brakiem podlega odrzuceniu *a limine*.

Do istotnych wymagań kasacji należy też obowiązek skarżącego przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c.). Ten nowy wymóg wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c. w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.). Właśnie ze względu na ten nowy sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, kolidujący z intencją strony skarżącej, nadano obowiązkowi z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. walor zrównany z obowiązkiem

przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie są to jednak obowiązki tożsame, zatem nie jest spełnieniem wymogu z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w art. 393 k.p.c. Stanowi o tym jednoznaczna treść ustawy (art. 393³ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.), wskazująca na odmienny przedmiot regulacji. Jakkolwiek argumentacja strony skarżącej może się w obu sytuacjach częściowo pokrywać, to rozpoznanie kasacji następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku przedsądu.

Kasacja w niniejszej sprawie nie zawiera przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, a więc dotknięta jest brakiem istotnym. Tego rodzaju brak – jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00¹ – powoduje odrzucenie kasacji *a limine*.

Należało więc orzec, jak w sentencji (art. 393⁷ § 2 k.p.c.).

---

¹ Postanowienie publikowane pod poz. 51.